O. Henry

RĂSCUMPĂRAREA CĂPETENIEI PIEILOR ROŞII

Cu asta credeam că o nimerisem: staţi numai să vă povestesc. Ne găseam tocmai în Sud, în Alabama – Bill Driscoll şi cu mine – când ne-a venit ideea să răpim copilul.

Bill şi cu mine posedam împreună un capital de vreo şase sute de dolari şi aveam nevoie exact de încă două mii ca să punem pe roate o afacere frauduloasă cu terenuri de construcţie, într-un oraş din partea de apus a statului lllinois. Am dezbătut problema aceasta pe scara din faţa hotelului.

Ştiam că târgul Summit nu ne putea urmări cu forţe mai mari decât nişte bieţi poliţişti locali, cu niscaiva câini mofturoşi şi unul sau două articole vehemente în „The Weekly Farmers Budget”. Aşadar, totul părea a fi în regulă.

Ne-am ales ca victimă pe unicul copil al unui cetăţean de vază numit Ebenezer Dorset. Tatăl era un ins respectabil şi zgârcit, expert în ipoteci, sever şi cinstit strângător de fonduri pentru săraci la biserică şi neînduplecat executor al celor ce nu-şi lichidau la timp împrumuturile pe ipotecă. Puştiul era un băieţel de zece ani, cu pistrui în basorelief şi cu părul de culoarea copertei revistei pe care o cumperi de la chioşc când aştepţi un tren. Bill şi cu mine am chibzuit şi am ajuns la concluzia că Ebenezer s-ar învoi la un preţ de răscumpărare de două mii de dolari în cap. Staţi numai să vă spun.

La vreo două mile de Summit se afla un mic munte, acoperit cu un hăţiş des de ienupăr. Pe coasta din spatele acestui munte se afla o grotă. Acolo noi am depozitat ceva provizii.

Într-o seară, după apusul soarelui, ajunserăm cu o şaretă în faţa casei bătrânului Dorset. Puştiul era pe stradă, dând cu pietre într-un pisoi cocoţat pe gardul de peste drum.

- Hei, băieţaş! Spune Bill, vrei o pungă cu bomboane şi o plimbare frumoasă cu şareta?

Băieţaşul însă îl pocneşte pe Bill drept în ochi cu o bucată de cărămidă.

- Asta o să-l coste pe bătrân încă cinci sute de dolari, zice Bill sărind peste roată.

Băiatul se luptă ca un urs brun de categorie uşoară, dar noi îl trântirăm în fundul şaretei şi dădurăm bici calului. Îl duserăm la grotă, unde legarăm calul în tufişul de ienuperi. După ce s-a înnoptat, am dus şareta în sătucul de unde o închiriasem, la trei mile distanţă, şi m-am întors pe jos până la munte.

Bill îşi lipea plasturi pe zgârieturile şi rănile de pe faţă. În spatele bolovanului stâncos de la intrarea în grotă ardea un foc, iar băiatul, cu două pene din coadă de şoim înfipte în părul său roşcat, veghea o oală cu cafea la fiert. Când mă apropiai, numai ce văd că întinde spre mine un băţ şi spune:

- Aha! Blestemată faţă palidă, îndrăzneşti să intri în cortul Şefului Roşu, spaima preeriei?

- E-n regulă acum, zise Bill, suflecându-şi pantalonii şi cercetându-şi vânătăile de pe ţurloaie. Ne-am jucat de-a indienii. Faţă de noi, panorama lui Buffalo Bill aducea cu vederile din Palestina care ni se arată la lanterna magică în sala primăriei. Eu îl fac pe Old Hank, vânător cu capcane, prizonierul Şefului Roşu, şi urmează să fiu scalpat mâine în zori. Sfinte Sisoe! Dar ştii că puştiul loveşte zdravăn?

Da, domnule, băiatul părea că se distrează de minune. Plăcerea de a dormi în aer liber într-o peşteră îl făcea să uite că şi el este captiv. M-a botezat imediat Ochi-de-şarpe, Spionul, şi m-a înştiinţat că atunci când vitejii săi se vor întoarce din expediţia lor războinică, am să fiu ars pe rug, la răsăritul soarelui.

A urmat masa de seară; puştiul şi-a umplut gura cu pâine, slănină şi sos, şi a început să vorbească. Ne-a ţinut un discurs care a durat aproximativ tot timpul mesei, şi care suna cam aşa:

- Îmi place grozav chestia asta. Până acum n-am dormit niciodată în aer liber; dar am avut o dată un

opossum domesticit, şi am împlinit nouă ani la ultima mea zi de naştere. Nu-mi place să mă duc la şcoală. Şobolanii au mâncat şaisprezece ouă de la găinile pestriţe ale mătuşii lui Jimmy Talbot. Credeţi că sunt indieni adevăraţi prin pădurile astea? Mai vreau puţin sos. Oare pomii când se mişcă fac să sufle vântul? Am avut cinci căţeluşi. De ce ţi-e nasul aşa de roşu, Hank? Tata are o groază de bani. Stelele sunt fierbinţi? L-am făcut praf pe Ed Walker cu biciul, de două ori, sâmbăta trecută. Nu-mi plac fetele. Broaştele râioase nu poţi să le prinzi decât cu o sfoară. Boii fac vreun zgomot? De ce sunt portocalele rotunde? Aveţi paturi de dormit în peştera asta? Amos Murray are şase degete la picioare. Papagalul poate să vorbească, dar maimuţa şi peştele, nu. Cam cât trebuie ca să facă doisprezece?

Din minut în minut îşi aducea aminte că este un indian fioros, îşi lua băţul care-i ţinea loc de puşcă şi se strecura tiptil până la gura peşterii, ca să descopere iscoadele feţelor palide, pe care le ura de moarte. Din când în când scotea câte un chiot de război care făcea să-l treacă fiorii pe bătrânul Hank, vânătorul cu capcane. Copilul ăsta îl terorizase pe Bill din capul locului.

Ne-am culcat pe la ora unsprezece. Şi am visat că un pirat fioros cu părul roşu mă răpise şi mă legase cu lanţuri de un copac.

Tocmai când se crăpa de ziuă, fui trezit de ţipetele îngrozitoare ale lui Bill. Nu erau chiote, urlete, strigăte, răcnete sau răgete, cum te-ai aştepta să auzi din gâtlejul unor bărbaţi, ci pur şi simplu nişte ţipete indecente, îngrozitoare, umilitoare, cum scot femeile când văd stafii sau omizi. E ceva înspăimântător să auzi un bărbat puternic, hotărât şi grav, ţipând fără oprire într-o grotă în zori de zi.

Am sărit în sus ca să văd ce se întâmpla. Şeful Roşu se instalase pe pieptul lui Bill, cu o mână înfiptă în părul acestuia. În cealaltă mână ţinea cuţitul de bucătărie de care ne foloseam ca să tăiem slănina. Şi încerca de zor şi cu tot dinadinsul să-l scalpeze cu adevărat pe Bill, în

conformitate cu sentinţa care fusese pronunţată împotriva lui în seara precedentă.

Smulsei cuţitul din mâna puştiului şi-l silii să se culce din nou. Dar din acea clipă, liniştea sufletească a lui Bill se prăbuşise. Culcat pe-o rână, pe partea lui de culcuş, n-a mai închis ochii în noaptea aceea şi în tot timpul cât băiatul mai rămase printre noi. Am aţipit şi eu un pic, dar când soarele începu să se ridice pe cer, mi-adusei aminte că Şeful Roşu declarase că în zori voi fi ars pe rug. Nu eram prea agitat, nici speriat; mă ridicai însă în capul oaselor şi îmi aprinsei pipa rezemându-mă de o stâncă.

- De ce te-ai sculat atât de devreme, Sam? întrebă Bill.

- De ce? îl îngânai eu. O, mă încearcă un fel de junghi în umăr. Mi-am zis că dac-oi şedea aşa o să-mi treacă!

- Minţi! exclamă Bill. Adevărul e că ţi-e frică şi ţie. Urmează să fii ars, la răsăritul soarelui, şi ţi-e teamă că puştiul o să se ţină de cuvânt. Şi să crezi că ar fi în stare s-o facă, dacă ar izbuti să găsească un chibrit. E îngrozitor, Sam, nu-i aşa? Tu mai crezi că poate exista cineva care să mai dea şi bani buni ca să i se aducă înapoi un diavol ca ăsta?

- Mai mult ca sigur, îi răspunsei. Un ştrengar ca ăsta e tocmai genul după care se prăpădesc părinţii. Ascultă, mai bine tu şi cu Şeful Roşu sculaţi-vă şi preparaţi gustarea de dimineaţă, până mă urc eu pe vârful muntelui să fac o recunoaştere.

Mă urcai pe piscul micului munte şi-mi rotii ochii peste locurile din imediata vecinătate. Mă aşteptam să văd în partea dinspre Summit garda de miliţieni unici ai satului, înarmaţi cu coase şi cu furci, cutreierând ţinutul în căutarea laşilor de răpitori de copii. Dar nu zării decât un paşnic peisaj, însufleţit de un singur om care era cu un catâr. Nimeni nu scormonea cu cangea fundul pârâului; niciun curier nu făcea curse grăbite încoace şi încolo ca să aducă părinţilor înnebuniţi ştirea că nu s-a aflat nimic nou. În faţa ochilor aveam o atmosferă rurală de toropeală care plutea deasupra acelei porţiuni din suprafaţa exterioară a

Alabamei. „Poate, îmi spuneam, încă nu s-a descoperit că lupii au răpit fragedul mieluşel din ţarcul oilor. Doamne, ajută-i pe lupi!” îmi mai zisei, şi coborâi de pe munte ca să-mi iau micul dejun.

Când ajunsei la grotă, îi găsii pe Bill gâfâind, cu spatele lipit de una dintre stânci, iar băiatul ameninţând să-l facă fărâme cu un pietroi cât jumătatea unei nuci de cocos.

- Mi-a strecurat pe la ceafă un cartof încins ca para, îmi explică Bill, şi-apoi a continuat să-l strivească cu piciorul; da’ şi eu l-am luat la palme. Ai o puşcă la tine, Sam?

Am smuls piatra din mâna băiatului şi am împăcat lucrurile pe cât am putut.

- Te aranjez eu, făcea puştiul către Bill. Nimeni, până azi, nu s-a atins de Şeful Roşu fără să plătească scump această îndrăzneală. Să te păzeşti!

După ce luarăm gustarea, puştiul scoase din buzunar o bucată de piele înfăşurată cu sfori şi se apucă s-o dezlege. Ieşi apoi din grotă.

- Ce-o mai fi având acum de gând? se întrebă Bill îngrijorat. Nu crezi că o s-o şteargă cumva, Sam?

- Cât despre asta, nicio grijă Nu prea pare el să fie dintre ăia care nu se pot dezlipi de casă. Dar trebuie să ne facem un plan cu răscumpărarea. Se pare că lumea nu se prea agită în Summit din cauza dispariţiei lui; dar poate că nu şi-au dat încă seama că a plecat. Poate că familia lui încă şi-l mai închipuie dormind la mătuşa Jane sau pe la vreun vecin. Oricum, azi tot se va observa lipsa lui. Deseară trebuie să trimitem o scrisoare tatălui copilului, cerându-i cele două mii de dolari ca să i-l dăm înapoi.

Tocmai atunci auzirăm un fel de chiot de război, cam cum o fi fost cel al lui David când l-a făcut knock-out pe campionul Goliat. Şeful Roşu scosese din buzunar o praştie şi o învârtea pe deasupra capului.

Mă ferii la timp, dar auzii o lovitură înfundată şi un fel de suspin din pieptul lui Bill, ca al unui cal când scoţi şaua de pe el. O piatră neagră de mărimea unui ou îl

nimerise pe Bill tocmai după urechea stângă. Se muie dintr-odată, se clătină puţin şi se prăvăli exact pe focul pe care fierbea ceaunul cu apă fierbinte pentru spălat vase. L-am tras deoparte şi i-am turnat timp de o jumătate de oră apă rece pe cap.

Încet-încet, Bill se ridică în capul oaselor, se pipăi după ureche şi spuse:

- Sam, ştii care-i personajul biblic pe care-l prefer eu?

- Ia-o încet, zic. O să-ţi vii în fire numaidecât.

- Irod, preciză el. Sam, nu-i aşa că n-ai să pleci şi să mă laşi singur aici?

Am ieşit afară, am pus mâna pe băiat şi l-am scuturat până ce i s-au zguduit şi pistruii.

- Dacă nu te potoleşti, i-am zis, apăi să ştii că te zbor direct acasă. Ia ascultă, ai de gând să te porţi frumos. Sau nu?!

- Păi, am glumit, zise el ursuz, n-am vrut să-i fac rău bătrânului Hank. Dar de ce a dat în mine? Am să fiu cuminte, Ochi-de-şarpe, dacă nu mă trimiţi acasă şi dacă mă laşi să mă joc de-a Cercetaşul Negru.

- Nu cunosc jocul ăsta, i-am zis. De altfel, asta o vei hotărî împreună cu domnul Bill. Astăzi, el este tovarăşul tău de joacă. Eu plec pentru puţin timp, am ceva treabă. Hai, intră şi fă pace cu el şi spune-i că-ţi pare rău că l-ai lovit; de nu, pleci îndată acasă.

L-am pus să dea mâna cu Bill, apoi l-am tras deoparte pe Bill şi i-am spus că mă duc la Poplar Grove, un sătuc la vreo trei mile de grotă, ca să aflu câte ceva despre cum fusese privită în Summit chestia răpirii copilului. De asemenea, mă gândeam să trimit o scrisoare redactată pe un ton categoric bătrânului Dorset chiar în ziua aceea, cerându-i preţul răscumpărării şi precizându-i cum să-l plătească.

- Ascultă, Sam, zise Bill, am fost întotdeauna alături de tine fără să clipesc, şi în timp de cutremur, şi de incendiu, şi de inundaţie, la poker, la atacurile cu dinamită, în timpul raziilor poliţiei, la jefuirea trenurilor şi în inima cicloanelor. Nu mi-am pierdut niciodată cumpătul, până ce

l-am răpit pe afurisitul ăsta de băiat, care parca are pe toţi dracii într-însul. M-a băgat în sperieţi, nu alta. Să nu mă laşi cu el multă vreme – auzi, Sam?

- După-amiază mă şi-ntorc, zisei. Până atunci trebuie să-l ţii pe băiat şi să cauţi să se distreze. Hai acum să scriem scrisoarea către bătrânul Dorset!

Bill şi cu mine făcurăm rost de hârtie şi creion şi ticluirăm scrisoarea, în timp ce Şeful Roşu, înfăşurat într-o pătură, păşea mândru în sus şi-n jos, păzind gura peşterii. Bill mă rugă cu lacrimi în ochi să reduc preţul răscumpărării de la două mii la o mie cinci sute de dolari. Şi uite-aşa, ca să-i fac pe plac lui Bill, acceptai, şi colaborarăm la o scrisoare care suna cam aşa: „Domnului Ebenezer Dorset, Pe fiul dv. îl ţinem ascuns într-un loc foarte depărtat de Summit. E inutil ca dv. sau cei mai iscusiţi detectivi să încercaţi a-l descoperi. Singurele condiţii în care-l puteţi recăpăta sunt categoric următoarele: Cerem o mie cinci sute de dolari în bancnote mari pentru înapoierea lui; banii să fie depuşi chiar astăzi, la miezul nopţii, în locul şi în cutia în care veţi depune mai întâi răspunsul dv. – aşa cum e arătat mai jos. Dacă sunteţi de acord cu aceste condiţii trimiteţi răspunsul în scris printr-un om al dv. neînsoţit, diseară la orele opt şi jumătate. După ce treci de Owl Creek pe drumul spre Poplar Grove sunt trei copaci mari cam la o sută de metri unul de altul, aproape de îngrădirea lanului de grâu de pe mâna dreaptă. La baza bulumacului din dreptul copacului al treilea se va găsi o cutie mică de carton.

Curierul dv. va pune răspunsul în acea cutie şi se va întoarce direct la Summit.

În caz că încercaţi vreo trădare sau nu satisfaceţi cu precizie cererea noastră, nu vă veţi mai revedea niciodată fiul.

Dacă achitaţi suma pretinsă, el va fi predat înapoi teafăr şi nevătămat în interval de trei ore. Aceste condiţii sunt categorice şi definitive şi dacă nu sunteţi de acord cu ele, nu vom mai încerca să intrăm în legătură cu dv.

Doi oameni hotărâţi”.

Am scris adresa lui Dorset, iar scrisoarea am băgat-o în buzunar.

Când eram gata să plec, puştiul vine la mine şi-mi spune:

- Hei, Ochi-de-şarpe, ai spus ca să mă joc de-a Cercetaşul Negru cât timp eşti plecat

- Joacă-te, vezi bine, zic eu. Domnul Bill o să se joace cu tine. Dar. Mă rog, ce fel de joc e ăsta?

- Eu sunt Cercetaşul Negru, zice Şeful Roşu, şi trebuie să mă duc călare până la palisadă ca să-i anunţ pe colonişti că se apropie indienii. M-am săturat să tot fac pe indianul. Vreau să fiu acum Cercetaşul Negru.

- Perfect, zic. Nu văd niciun rău în asta. Cred că domnul Bill te va ajuta să-i înfrângi pe sălbaticii ăia nesuferiţi.

— Eu ce-am de făcutu? zise Bill, uitându-se bănuitor la puşti.

— Tu eşti calul.

Cercetaşul Negru sări pe spinarea lui Bill şi-şi vârî călcâiele în coastele lui.

Pentru numele lui Dumnezeu, zice Bill, grăbeşte-te să te întorci, Sam, cât poţi mai curând. Îmi pare rău că n-am fixat preţul răscumpărării la o mie de dolari. Ia ascultă, măi, dacă nu încetezi să-mi dai pinteni, acu mă ridic şi-ţi trag o scuturătură de-o să-ţi meargă fulgii.

Mă dusei la Poplar Grove şi mă învârtii pe la poştă şi pe la prăvălie, stând de vorbă cu mârlanii care veneau pe-acolo cu treburi negustoreşti. Unul bărbos îmi spuse că ar fi auzit că Summit este în mare fierbere din cauză că băiatul bătrânului Ebenezer Dorset s-a rătăcit sau a fost răpit. Asta era tot ce voiam să ştiu. Cumpărai nişte tutun, mă interesai aşa, de formă, de preţul mazării „ochi negri”, pusei pe ascuns scrisoarea la cutie şi o luai din loc. Dirigintele poştei afirma că factorul va veni cam peste o oră să ia corespondenţa pentru Summit.

Când mă întorsei la peşteră, ia-i pe Bill şi pe băiat de unde nu-s. Cercetai prin împrejurimile peşterii şi, cu riscul de a ne descoperi ascunzişul, trăsei vreo două iodele, dar

nu primii niciun răspuns.

Aşa că, îmi aprinsei pipa şi mă aşezai pe o ridicătură de pământ acoperită cu muşchi, aşteptând să văd ce avea să se mai întâmple.

Cam după o jumătate de oră auzii un foşnet prin tufişuri, apoi îl zării pe Bill apărând clătinându-se în poieniţa din faţa peşterii. În urma lui venea băiatul, cu paşi tiptil ca un cercetaş, cu gura întinsă într-un zâmbet care-i lumina chipul. Bill se opri, îşi scoase pălăria şi se şterse pe faţă cu o batistă roşie. Puştiul se opri şi el, numai la vreo trei metri în spatele lui.

— Sam, oftă Bill, poate că o să mă consideri un renegat, dar n-am mai avut încotro.

— Dar ce s-a întâmplat, Bill? îl întrebai.

— M-a călărit, zice Bill. Toate cele nouăzeci de mile până la palisadă.

— Niciun inci mai puţin. Apoi, după ce coloniştii au fost salvaţi, mi-a dat să mănânc ovăz. Dacă-mi dădea nisip, nu era mai puţin gustos. Afară de asta, o oră întreagă a trebuit să încerc să-i explic de ce nu-i nimic în găuri, cum poate un drum să ducă în două direcţii opuse, şi de ce iarba e verde. Te rog să mă crezi, Sam, asta întrece tot ce poate răbda o fiinţă omenească. L-am înşfăcat de guler şi am coborât muntele târându-l. Pe drum dădea din picioare de mi le-a făcut pe-ale mele numai vânătăi, de la genunchi în jos; acum o să trebuiască să-mi doftoricesc cele două-trei muşcături la degetul cel mare de la mână.

— În sfârşit, bine că s-a dus, continuă Bill, s-a dus acasă. I-am arătat drumul spre Summit şi i-am tras una în spate de l-am apropiat cu vreo opt picioare de destinaţie. Îmi pare rău că pierdem preţul răscumpărării; dar ori asta, ori Bill Driscoll la balamuc.

Bill gâfâie şi suflă, dar pe faţa lui trandafirie se desluşeşte o inefabilă linişte şi o mulţumire din ce în ce mai mare.

— Bill. Întreb eu, nimeni din neamul tău nu suferă de inimă, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Bill, n-avem nicio boală cronică,

afară de malarie şi de accidente. Dar de ce întrebi?

— Ei, atunci poţi să te întorci, zic eu, şi să te uiţi în spatele tău.

Bill se întoarce şi dă de băiat; roşeaţa îi piere din obraji, ca un plumb se azvârle la pământ şi se porneşte să culeagă în neştire iarbă şi beţişoare.

Timp de vreo oră mi-a fost teamă că şi-a pierdut minţile. I-am spus apoi că planul meu este să lichidăm pe dată toată afacerea, să punem mâna pe preţul răscumpărării şi s-o ştergem cu banii la miezul nopţii.

Aveam planul de a încasa preţul răscumpărării fără pericol de a fi prins de duşmani, plan care se recomandă de la sine profesioniştilor răpitori de copii. Copacul sub care urma să fie lăsat răspunsul – şi în urmă banii – se afla aproape de gardul din marginea drumului şi era înconjurat din toate părţile de ogoare mari, pustii. Dacă o ceată de poliţişti ar sta la pândă să prindă pe cineva care ar veni să ia biletul, omul ar putea fi văzut de la mare depărtare trecând peste ogoare sau pe drum. Dar nu suntem noi aşa de proşti! La ora opt şi jumătate m-am urcat în acel copac de care am vorbit, şi unde am stat ascuns ca un brotăcel, aşteptând să vină trimisul bătrânului.

Exact la vremea stabilită, pe drum se apropie un băieţandru, călare pe bicicletă, descoperă cutia de carton de la baza parului din gard, strecoară în ea o bucată de hârtie împăturită şi pedalează înapoi spre Summit.

Am aşteptat încă o oră, după care am tras concluzia că nu-i nici urmă de pericol. M-am dat jos din copac, am luat biletul, m-am strecurat de-a lungul gardului până am dat de pădure, şi m-am întors la peşteră în altă jumătate de oră. Am desfăcut biletul, apropiindu-mă de felinar, şi i l-am citit şi lui Bill. Era scris cu cerneală şi aşa de stângaci, că de-abia se putea înţelege. Iată ce spunea în esenţă: „Către cei doi oameni hotărâţi!

Domnilor, am primit astăzi prin poştă scrisoarea dv. referitoare la preţul de răscumpărare pe care-l cereţi pentru înapoierea fiului meu. Cred că pretenţiile dv. sunt ceva cam mari şi vă fac prin prezenta o contra-propunere,

pe care înclin să cred că o veţi accepta. Să-l aduceţi adică pe Johnny acasă, şi să-mi plătiţi 250 dolari ca să fiu de acord să vă scap de el. Ar fi preferabil să veniţi în timpul nopţii, căci vecinii sunt convinşi că el s-a pierdut; şi nu pot să-mi iau răspunderea pentru ceea ce ar fi ei în stare să-i facă omului pe care l-ar vedea aducându-l înapoi.

Cu tot respectul, Ebenezer Dorset".

— Mari mai sunt piraţii din Penzance, zic eu; dintre toţi.

Dar îmi aruncai privirea spre Bill şi şovăii. În ochii lui citii cea mai rugătoare privire pe care am întâlnit-o vreodată pe chipul unui mut sau al unui dobitoc înzestrat cu grai.

— Sam, zise el, ce înseamnă 250 dolari, la urma urmelor? Banii ăştia îi avem. Încă o noapte cu puştiul ăsta şi ajung la balamuc. Domnul Dorset nu numai că e un perfect gentleman, dar cred că este şi o adevărată mână spartă, dacă face o ofertă atât de generoasă. N-ai de gând să scapi ocazia, nu-i aşa?

Să-ţi spun drept, Bill, zic eu, berbecelul ăsta a început să mă enerveze şi pe mine. Îl ducem acasă, plătim preţul de retrocedare şi ne luăm tălpăşiţa.

L-am dus acasă chiar în noaptea aceea. Ca să-l hotărâm să meargă i-am spus că taică-său i-a cumpărat o armă cu încrustaţii de argint şi o pereche de „mocasini" şi că a doua zi o să mergem la vânătoare de urşi.

Era exact ora 12 când am ciocănit la uşa din faţă a casei lui Ebenezer. Tocmai în momentul când ar fi trebuit să scot cei o mie cinci sute de dolari din cutia de sub copac, conform planului iniţial, Bill număra două sute cincizeci de dolari în palma lui Dorset.

Când puştiul află că o să-l lăsăm acasă începu să urle ca o flaşnetă şi se lipi strâns de piciorul lui Bill întocmai ca o lipitoare. Taică-său îl dezlipi, treptat, ca pe un plasture.

— Cât timp îl puteţi ţine? întrebă Bill.

— Mu mai sunt aşa de voinic ca înainte, spuse bătrânul Dorset, cred însă că vă pot făgădui zece minute.

— Suficient, zise Bill. În zece minute îmi iau

picioarele la spinare şi străbat statele din Centru, Sud şi Vestul de mijloc, îndreptându-mă uşurel spre graniţa Canadei.

Şi, deşi era întuneric beznă, deşi Bill este tare gras, deşi eu sunt un bun alergător, de-abia l-am putut ajunge din urmă la vreo milă şi jumătate de Summit.

SFÂRŞIT

O. Henry

William Sydney Porter (cunoscut după numele de autor O. Henry) s-a născut la 11 septembrie 1862, în Greensboro, North Carolina şi a murit la 5 iunie 1910 în New York City.

O. Henry a fost fiul unui medic, de la vârsta de 16 ani a avut diferite ocupaţii: vânzător, cowboy, funcţionar la bancă. Fiind acuzat de fraudă fuge în Honduras, de unde însă va veni înapoi în SUA datorită bolnăvirii soţiei sale. Va fi mai mulţi ani închis în puşcăria din statul Ohio.

Ieşit din închisoare la data de 24 iulie 1901 va începe cariera de jurnalist la „Houston Post” după un timp va înceta activitatea ca jurnalist fiind unul dintre scriitorii cei mai bine plătiţi din SUA. El scrie sub pseudonimul „O. Henry” nume care l-a găsit în timpul când era în detenţie în „Manualul ajutorului de farmacist”.

O. Henry are darul de a povesti naraţiuni scurte din timpurile cotidiene, sub formă de parodii şi cu comentarii comice. El fiind un promptor al prozei scurte. Din anul 1919 se acordă premiul „O. Henry” în literatura engleză pentru naraţiuni scurte.